

Un any d'incertesa, lluita i escalfor

Perquè no és només la llibertat, no: és la vida, és cada dia d'aquesta vida que et roben perquè sí

Foto: J. Baurier

Vam passar la nit en blanc. Teníem la sensació que començava una nova etapa però no teníem ni idea del que ens venia a sobre. No n'érem conscients, malgrat que podíem pensar que sí. Recordo que només teníem clara una cosa: faran amb les nostres vides el que els donarà la gana, sigui humà o no. I només per això, l'instint ens portava a perseguir la llibertat, la vida. Perquè no és només la llibertat, no: és la vida, és cada dia d'aquesta vida que et roben perquè sí.

No vam poder preparar la petita com ho vam fer la primera vegada, jo havia arribat més tard de mitjanit, i ella ja dormia. Ens assaltaven els mateixos dubtes que el mes de febrer, a penes tres setmanes abans. Com se li diu a una filla de sis anys que anirà a la presó? La pregunta era allà, com el primer dia. Però vam seguir la mateixa història que ja havíem començat. ?Els nens curen la pena, però no l'engany. Els nens no tenen els mateixos recursos que els adults per superar situacions traumàtiques. Construïu una història que combini tot això?. Ja no hi havia temps. No hi havia alternativa. Tot precipitat. D'un dia per l'altre.

La vam llevar una hora abans sense que ella en fos conscient. I vam fer com sempre, esmorzar amb un somriure mig endormiscat. Ens vam vestir enmig de pessigolles, rialles i petons. Fent curses, com sempre, per no fer tard a l'escola. I va arribar el moment. Vam seguir la mateixa història. ?La mare, demà, ha de tornar a Madrid a parlar amb el jutge. La mare tornarà a explicar que l'Oriol, el Quim i els Jordis són bones persones i que nosaltres considerem que no han fet res mal

fet. Nosaltres pensem que només van voler que la gent votés i decidís què era el millor. I que han de poder tornar a casa amb les seves famílies?.

Prou clar per no deixar dubtes del que pensem, de quins són els nostres valors; i prou tolerant per no generar cap sentiment negatiu amb els que no pensen com nosaltres. I zero dramatisme. "La mare se sent valenta i té ganes de lluitar". (Ah, però, aquesta vegada serà diferent. La història tindrà un altre final i l'hem de començar a verbalitzar). "És possible que la mare s'hi hagi de quedar uns quants dies. I pot ser que la mare no sigui aquí dissabte, que és el teu aniversari. Si això passa, que és molt possible, has de ser valenta i has de pensar que la mare vol que siguis feliç. Estaràs amb el pare i tota la família. I ho heu de celebrar junts. Passi el que passi i sigui on sigui la mare. Agnès, no oblidis mai que hi ha molta gent que t'estima, que et cuidarà i que voldrà que siguis feliç. A més, és Mercat del Ram i els avis segur que t'aniran a buscar un globus d'aquells que t'agraden tant, i podreu anar a veure els animals, els gegants... jo seré feliç si vosaltres també ho sou?."

Els nens tenen més recursos que els adults a l'hora d'intuir. Aquella facultat que, malauradament, els adults devem perdre, o menystenim. Els nens entenen més enllà de les paraules. Són investigadors en estat pur, sempre amatents. I complementen la paraula amb el to, l'actitud, l'expressió... Per això, de retorn, per part seva, només hi va haver una abraçada immensa en un mar de llàgrimes. Cap paraula. No podia. Era conscient que havia arribat el moment. Un moment que havia estat present des de feia mesos. Des d'aquell octubre que ens preguntava què faria ara el bebè que havia conegut setmanes abans, el fill d'en Jordi Cuixart. Des d'aquell novembre que ja no havia volgut parlar del que li havia passat a l'Oriol, el pare del Lluç i la Joana. Els nens, amb aquella intuïció tan poc innocent...

Després del comiat més difícil, ens vam presentar a la comissaria dels Mossos d'Esquadra. A recollir la citació. La primera vegada que vaig haver d'anar a declarar, no m'havia arribat cap citació. En canvi, aquest cop havien fet desenes de trucades perquè la passés a buscar. Al sortir de casa, vaig mirar amb cautela si hi havia alguna persona esperant-me a fora. Els dos dies anteriors havia passat. Sobretot ho vaig notar el dimarts d'aquella setmana. Un noi amb un anorac vermell ens va seguir fins a l'escola. I després em va "acompanyar" fins al centre de Vic. Hi vaig anar a comprar un conte per a l'aniversari. I després de veure un seguiment tan descarat, el vaig posar a prova. Em vaig parar a fer el cafè a l'enyorada pastisseria del barri. Ell es va quedar a fora, davant de l'aparador, amb una actitud ben vacil·lant. Vaig avisar a Barcelona: "Ara vinc, però en passarà alguna, avui porto un seguiment ben visible?". Això era dimarts i l'endemà sortia la notícia que ens citaven del Suprem per revisar-nos la situació de llibertat.

Després d'això, vaig dir adeu als pares amb un sentiment confús. De ràbia, de dolor. Ells tampoc s'ho mereixien, tot això. Ells, que havien treballat tota la vida perquè nosaltres poguéssim tenir més oportunitats, més recursos, més progrés. Ells, que ens havien donat una lliçó de vida, d'entrega, de valors. Buf, quina ràbia, no era just. Però aquest era el meu, de sentiment, no pas el seu. Em va sorprendre veure'ls sencers, orgullosos i animant-me a lluitar pel que jo creia que havia de fer. Vaig marxar amb el seu suport i la seva esperança. Aquesta estima és un lloc segur, per sempre.

Vam fer el trajecte fins a Barcelona en silenci. Em vaig acomiadar del carrer de casa, i en guardo l'última imatge a la retina. I així, de tot el paisatge que va venir després. Els últims deu anys havia fet aquella carretera gairebé cada dia, de baixada i de pujada. Me'n sabia els revolts de memòria, però aquell dia era com si la veiés per primera vegada. En volia retenir tots els detalls.

Les últimes hores abans de marxar van ser molt intenses al Parlament de Catalunya. Hi havia molta gent perquè començàvem el debat d'investidura del Jordi Turull. Et topaves gent convençuda que no passaria res. I gent que s'arrapava, t'abraçava i sanglotava. Gent de tota mena i de tots colors polítics. També em vaig trobar un "venga, Rovira, ya verás que la comida no está tan mal?", seguida d'uns riures grollers. I una abraçada sentida d'un periodista d'una cadena espanyola mentre es disculpava mig plorant perquè tenia fills de la mateixa edat que la meua

filla. Recordo també dues trucades d'advocats avisant que la resolució de l'endemà era de presó provisional.

Recordo que vaig demanar ajuda i compromís polític a molta gent. Gent d'Esquerra i gent que no ho era. Recordo amb afecte una persona a qui no va faltar que li demanés res, com l'Ernest Maragall, però que ho va donar tot. Gent que va fer passos importants en aquells moments. Recordo el comiat a baix, on teníem els despatxos. Quina sensació més estranya que es respirava. Semblava un funeral entre vius. I recordo sortir de la mà de la Carme i la Dolors. Els meus referents. Dues gegantes. Un altre lloc segur.

Les presses van fer que no m'acomiadés de qui més volia. Havíem de marxar. Era negra nit. Sabíem què fèiem. Sabíem què ens movia. No calia cap comiat. Hi havia la complicitat d'un ?fins ara?. Tot això per un ?fins ara?. I sense aquesta connexió, res hauria estat possible.

La política són les persones. La política està feta per persones. Persones, cadascuna d'elles amb la seva família, el seu entorn. Amb les seves il·lusions i els seus problemes. Amb els seus valors, la seva moral. Amb els seus sentiments. Persones amb les seves experiències viscudes i amb els seus projectes de futur. Som persones, normals i corrents, amb tot el component humà que això comporta.

Però des de fa mesos, els opositors de l'independentisme han començat una campanya per anul·lar-nos com a persones. Converteixen les nostres propostes polítiques en amenaces esfereïdores. Construeixen qualsevol metàfora o hipèrbole per aconseguir que fem por. Parlen de les nostres malèfiques intencions. I, ara, a més a més, som uns criminals que hem d'anar a judici de forma ben ostensible i solemne. I tot això ben amanit amb una bona campanya de propaganda en columnes i mitjans. Fins que generen opinió, i fins que la pressió és tan forta que s'ho emporta tot. I en aquest context, per a alguns, és més senzill callar; còmplices per no perdre la feina, la columna o quedar assenyalat com un pària.

Ens consideren el dimoni, uns criminals. I aquest és un recurs que els fa la vida més fàcil. Els permet justificar el que fan sense que l'ètica o la moral els remogui la consciència. Dormen tranquils perquè ja està bé que els monstres es podreixin a la presó, que la vida continua, home. I d'aquesta manera, tot s'hi val. Tot. Des del ?a por ellos?, la violència institucional, un frau de judici, unes presons provisionals injustificades, un discurs reial que avala la violència, la repressió com a instrument polític, els atacs de catalanofòbia, prohibir el color groc... S'ho han cregut tant que fins i tot s'hi val la grolleria de fotre's del patiment dels presos i famílies. I fins i tot des del faristol de cap de l'oposició. Donant exemple.

Molta gent que sent patiment, tristesa o incomprensió pel que està passant ho veu com una crueltat. Però ells, no, no senten cap mena de remordiment. Han anul·lat tota capacitat empàtica. Ens han declarat el seu enemic. I exerceixen el lideratge amb aquesta premissa i en donen exemple. No som l'oposició política, per a ells: som l'enemic a batre. L'enemic de la seva llibertat, l'enemic de la seva seguretat, l'enemic de la seva unitat, l'enemic del seu benestar, l'enemic de la seva identitat... Tot això els permet tenir la sang freda i alliberar-se de les implicacions morals que té fer el que estan fent. Però al final tots els excessos passen factura, fins i tot a la consciència.

Perdre la capacitat d'empatia en política és perillós. Es comença criminalitzant l'oposició i els seus simpatitzants, i s'acaba estenent la mateixa pràctica a tot aquell que pensa diferent, o que fa nosa. Es comença criminalitzant els independentistes i s'acaba titllant les feministes de nazis. Es comença perseguint cançons i negant la pobresa. No lluitar contra aquesta pràctica antidemocràtica, o ser-ne còmplice, és abonar el terreny perquè tu siguis el següent.

Ja ha passat un any. Un any, de seguida és dit. Un any. Un any de molta incertesa viscuda. Un any de lluita constant, sense descans. De lluita per la supervivència personal i familiar. Però també un any de solidaritat i d'escalfor, només passar la frontera. Un any de conèixer bona gent

des del primer dia. Bona gent que venia amb el cor a la mà, que t'ajudaven a enfilars el camí. Gent que no ens ha deixat de petja. Gràcies per tanta humanitat. Gràcies infinites per tot, per tant. Gràcies!

Gràcies també als que heu ajudat des de Catalunya. Gràcies a totes les persones que ens porteu en el llaç groc cada dia; que ens feu arribar cartes, missatges i altres presents i records i que doneu suport a les famílies. Gràcies a tots els que us concentreu a les places, us trobeu per tocar música, els que heu acudit a les presons, els que heu anat a les manifestacions... Gràcies perquè això ens manté vius i perquè és senyal que la flama continua encesa. No ens faran canviar.

Gràcies amics i amigues del Free Rovira. Sé que heu passat mals dies. Sé que us volíeu trobar dissabte i donar-vos escalfor. No em sembla just que la vostra solidaritat i les ganas d'ajudar s'emboquin amb temes polítics. Em sap greu. Però gràcies per ser-hi sempre. Amb vosaltres, Vic al cor!

Una abraçada.

Salut i República!

Foto: J. Baurier